

Rahatsızlıklar Dilerim

Av. Fikret İLKİZ – Umut Vakfı Seçilmiş Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu Üyesi

Sözlerime “hukuk” ve “adalet” ve herkese iyi günler dileyerek başlamalıyım.

Ama aksini yapacağım...

Hepinize rahatsızlıklar dileyerek sözlerime başlamayı seçtim.

Biliyorsunuz; bizler Umut Vakfı olarak bilinçli ve hakkını hem kendisi ve hem de herkes için arayan, yönetime sözü ve fikriyle, çabasıyla katılan yurttaşlar olsun diyoruz. Bireysel silahsızlanmayı benimsemiş herkesin bir arada ve birlikte yaşaması için çaba gösteriyoruz. Kavgasız, gürültüsüz, demokratik toplum düzeni için çalışıyoruz.

Önce hukuk ve haklarımızdan bahsetmeliyim, âdettendir...

Kamu yönetimine katılmak hepimizin hakkıdır.

Medeni ve Siyasi Haklara İlişkin Uluslararası Sözleşmenin 25. maddesine göre her yurttaş kamu yönetimine katılabilir. Çünkü bu her yurttaşın hakkıdır. Oy kullanabilir ve seçilebilir. **Birleşmiş Milletler Sözleşmesi**; anayasalara veya hükümet şekillerine bağlı kalmaksızın devletlerin yurttaşlarına bu haklardan yararlanması için gerekli yasama tedbirlerini ve idari tedbirleri almasını öngörür.

Yurttaşlar kamu yönetimine katılma hakkına sahip olduklarından kendilerini ve kamuyu ilgilendiren konularda karar alma hakkını, karar alma mekanizmalarına katılarak kullanırlar.

Şöyle ifade etmeliyim; bütün halklar kendi siyasal statülerini özgürce kararlaştırır, anayasalarını ve yöneticilerini de seçmekte özgürdürler.

Yurttaşlar kamu yönetimine özgür iradeleriyle kendi seçtikleri temsilciler aracılığıyla da katılabilirler.

Bu temsilcilerin çoğunluğu da hükümet etme yetkilerini kullanırlar.

Akılda tutulması gereken ilke şudur; bu temsilciler hükümet olmak ya da yetkileri kullanmak konusunda hesap verebilir olmalıdırlar.

Yaşadıklarımıza bakınca, bu şartlar yoksa kamu yönetimine katılmamız söz konusu değildir.

Bizler, bizlerle ilgili kararların alınmasında kamu yönetimine katılıyor muyuz?

Az biraz. Örneğin temsilcilerimizi seçmek yoluyla. Ama aslında sorunun yanıtı, kanaatimce olumsuz. Katılmıyoruz. Düzen, kamu yönetimine katılmamıza müsait değil. Seçtiğimiz temsilciler bizlerin katılımını çoktan unuttu.

Düşündükçe kime kızmamız gerekiyor, seçemedim.

Basit bir örnek... Etrafımız savaşlarla çevrili, barış yok. Barış olan yerler huzursuz, güvenlik nedeniyle özgürlükler kısıtlanmış.

Çok doğaldır, savaş yanlısı devletlerin **muhtaç oldukları** şey barış değildir, sürekli savaştır.

Uluslararası silahsızlanma derler, silahlanırlar.

Bireysel silahsızlanmaya karşıdırlar. Ama kendi hanelerinde çeşit çeşit ve saymakla bitmez silahlarını severler ve övünürler. Herkesin silahlanması için ellerinden geleni yaparlar. Ölüme davetiye çıkarmak söylemleride onlar için kamusal yarardır, kendileri için silah ticaretinden elde edecekleri çıkarlarıdır.

Ahh ettirmeyin kimseye!

İnsanların alinyazısı namluların ucunda yaşamak, silahlanmak değildir.

Yaşanabilir bir Dünya için umut ve gereken uluslararası silahsızlanmadır.

Dünyada herkese toprak, su, ekmek, barış ve yaşayacak yer var.

Bu ülkenin çok yakın tarihi sancılı, hukuksuz, adaletsiz, yakıcı ve acılı...

İyi günler dilemek, hukuk ve adalet için dilekte bulunmak, beklemek ve umut etmek belki kötünün iyisidir.

Ama adaletsizliğin onca yükü ve acısı nedeniyle umut etmek ve *inşallah iyi olur* demek bile gelmiyor içimden.

Sadece olup bitenlerden, gözü yaşlı insanların acılarından **rahatsız olmak istiyorum.**

Herkese o yüzden rahatsızlıklar diliyorum.

Biraz vicdan, bir dirhem adalet ve birazcık hukuk isteğine kimsenin suskun kalmaması için başta kendime ve **herkese rahatsızlıklar, öfkeli akıllar diliyorum.**

Korkulardan kurtulmak için daha kaçımızın tedirgin, geleceğinden emin olmadan ve hukuk güvenliğinden uzak ağzına kadar tıka basa dolu cezaevlerinde ömür tüketmesi gerekiyor ki; iyi günler dilemeliyim?

Bu coğrafyada edebiyatçıların, romancıların, milletvekillerinin, gazetecilerin tutuklanıp bırakıldığı zaman sevinmemizin burukluğu içinde yargılanmaması gereken insanların yargılandığı, yargılanması gerekenlerin yargılanmadığı ve kimsenin kendi özgürlüğüne memnun olamadığı daha kaç acı, kaç mağduriyet, kaç ölüm, kaç savaş, kaç çatışma ve daha ne kadar barış olmayan topraklarda ölümler yaşanacak ki; iyi günler dilemeliyim!

Hiç niyetim yok! Başta kendim ve herkesin yaşananlardan rahatsız olmasını diliyorum.

Çok anlatılır ve herkesin bildiği bir öyküdür...

Öyküyü, yaşayın... Bir gün bir torba çivi ve bir de çivileri çakabileceğiniz bir tahta alın.

Arkadaşlarınızla tartışıp, kavga ettiğiniz , şiddet uyguladığınız, bağırip çağırdığınız, küfrettiğiniz, haksızlık ettiğiniz, sevincinizi silahla ve mermilerinizle kutladığınız zamanlarda, bu tahtaya bir çivi çakın...

Tahtaya her çivi çaktığınız gün kendinizle hesaplaşın ve sorulduğunda hesap verebilir olup olmadığınızı ve kendinizi kontrol edin.

Belki de gün gelir tahtada çivi çakılacak yer kalmayabilir.

Giderek bir gün gelir tahtaya hiç çivi çakmadığınız zaman olur.

İşte **bunu fark ettiğiniz günden başlayarak tartışmayıp kavga etmediğiniz her gün için tahtadan bir çivi sökün ve çıkarın**

Çivileri çıkarmanız bitince; tahtada ne kadar çok delik kaldığını göreceksiniz.

Geriye kalan çivi delikleri, eski güzelliklerin, eski iyilerin, bizleri bırakıp gidenlerin, sokak kapısına ayakkabıları bırakılan yakınlarımızın geri gelmeyeceğinin izleri olarak kalacaktır.

İzleri ve yaşanmış geçmiş gerçekleri akılda tutun...

Bu topraklar üzerinde yaşayan insanlar; tanımasanız ve hiç yüzünü görmemiş olsanız bile arkadaşlarınız, çevreniz ve bu toprakların suyunu aşını birlikte paylaştıklarınızdır.

Bazen öfkelenmek ve çivi çakmak gerekebilir...

Ama arkadaşlarınızla olan dostluklarınıza değil; emeğe, hukuka, adalete, insan haklarına düşman olanların tahtalarına çakın çivilerinizi...İzi kalsın!

Mücadeleniz iz bıraksın, söktüğünüz her çivinin bıraktığı iz insan haklarının kazanımı için şart olabilsin...

Söktüğümüz çivilerin bıraktığı izler; emeğe ve insan haklarına karşı adaletsiz olanlara karşı birlikte vereceğimiz mücadelenin ne kadar önemli ve elzem olduğunu öğretsin yeter...

İnsanlar bireysel silahsızlanmayı yaşam biçimine dönüştürsün, sorumlu ve bilinçli yurttaşlar olarak zihinlerinden çatışmayı silsin atsın.

Yaşam sürdürülebilir bir şanstır ve çok kısadır ama yaşamaya değer, ölmeye, öldürmeye değil.

Adalete ve hukuka saygı duyduğumuz insan haklarından yana olmanın bir bedeli olmadan yaşanan ve insan hakkını ihlal edenlerin cezasız kalmadığı bir **"düzen"** yaratmak düş değildir.

Bizlerin gücü, *adaletli bir dünya* düşlerimizi gerçeğe çevirir.

Bu yüzden bizlerin işi yürekli olmaktır....

Anımsadım...

Levi- Strauss'un 1970'de *L'Homme nu'nun* (Çıplak İnsan) sonunda şöyle demiş:

"İnsana düşen şey bir zamanlar bu dünyada bulunmadığı ve her zaman bulunmayacağı, kendisi de ölüme yazgılı bir gezegenin yüzeyinden önüne geçilmez biçimde yok olup gitmesiyle emeklerinin, acılarının sevinçlerinin, umutlarının ve yaptıklarının hiç var olmamış gibi olacağı gerçeğini hep aklında tutarak, yine de yaşayıp mücadele etmek, düşünüp inanmak, özellikle de hep yürekli kalmaktır:"

Tek bir Dünya var...

Biz ölümlüler yürekte başlayan dostluklarla, barış için, savaşız ve silahsız bir dünya için mücadele edelim ve hep bir arada ve birlikte yaşayalım.

Hepinize rahatsızlıklar diliyorum, hep yürekli kalın....